

Arrest

**nr. 50 875 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 augustus 2010 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BOCKXLAER, die loco advocaat L. INDEHERBERGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 23 mei 2009 aan in België. Hij was enkel in het bezit van een geboorteakte.

Op 25 mei 2009 diende hij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 14 december 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat verzoeker aantekent bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen resulteert in arrest nr. 43 941 van 27 mei 2010 waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 9 juli 2010 werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 23 juli 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 10 augustus 2010 verklaarde verzoeker dat hij nog steeds gezocht werd. Hij voegde de volgende documenten toe bij zijn tweede asielaanvraag: overlijdensakte van de heer A. B., de man bij wie verzoeker ongeveer 3 maanden zou hebben ondergedoken voor hij naar België kwam, een geboorteakte (fax) gegeven op 30 juni 2010 (verzoeker zou een zoon hebben in Nigeria), een brief van zijn vriendin in Nigeria en haar werkbadje, een foto van hun kindje en een opsporingsbevel van Kano State Hisba Board.

Op 10 augustus 2010 werd de beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten (T. A. G.) (...)
en van nationaliteit te zijn : Nigeria (Bondsrepubl.)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.07.2010*

Overwegende dat betrokkene op 25.05.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 15.12.2009 van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 31.05.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 23.07.2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene verklaart dat een vriend omwille van betrokkene problemen werd gedood. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een fax van een overlijdensakte voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van een fax gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen. Overwegende dat betrokkene ook een afdruk van een per e-mail ontvangen ingescand opsporingsbevel voorlegt met een niet-beëdigde vertaling ervan. Overwegende dat betrokkene dit opsporingsbevel reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag en deze desalniettemin negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene verder een brief van zijn vriendin voorlegt. Overwegende dat deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Overwegende dat het hier bovendien niet om een officieel document gaat. Overwegende dat betrokkene een afdruk van een per e-mail ontvangen ingescande foto van zijn zoon voorlegt. Overwegende dat de geboorte van betrokkene zoon behoort tot de privésfeer van betrokkene en niet relevant is voor zijn asielpcedure. Overwegende dat betrokkene een afdruk van een per e-mail ontvangen ingescande geboorteakte voorlegt. Overwegende dat het CGVS betrokkene identiteit niet uitdrukkelijk betwist. Overwegende dat het hier niet gaat om een origineel identiteitsdocument en het bijgevolg niet toelaat de authenticiteit ervan te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene ten slotte een afdruk van een per e-mail ontvangen ingescande werkbadje van zijn vriendin voorlegt. Overwegende dat ook dit document niet relevant is voor verzoekers asielpcedure. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker aan: *“Schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en artikel 62 van dezelfde Wet, evenals de schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”* en in de uiteenzetting van het middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht. Hij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is en tegenstrijdig en dat er een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt. Voorts werd er geen rekening gehouden met alle gegevens van de zaak, onder meer de fax van de overlijdensakte van M.A. die alleszins een begin van bewijs vormt. Het origineel dat hij pas in zijn bezit kon krijgen op 23 augustus 2010 wordt thans bijgebracht.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“De beslissing van verwerende partij is onvoldoende gemotiveerd en vormt zodoende een overtreding van een op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm.

Artikel 51/8, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt immers dat de minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien moeten de nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“Overwegende dat betrokkene verklaart dat een vriend omwille van betrokkenes problemen werd gedood. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan een fax van een overlijdensakte voorlegt. Overwegende dat de bewijswaarde van een fax gering is omdat het niet toelaat de authenticiteit van het document op adequate wijze aan te tonen. (...) Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen...”

Deze motivering vertoont een interne tegenstrijdigheid, aangezien er in eerste instantie melding wordt gemaakt van de aanwezigheid van nieuwe gegevens, namelijk de dood van een vriend van verzoeker, en vervolgens wordt besloten met te zeggen dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht.

Op deze manier vertoont de bestreden beslissing een gebrek aan afdoende en geldige motivering en een kennelijke beoordelingsfout. Bovendien werd de bestreden beslissing genomen met schending van het algemene rechtsbeginsel van zorgvuldig en behoorlijk bestuur dat inhoudt dat de overheid een beslissing dient te nemen rekening houdende met alle pertinente gegevens van de zaak.

Een pertinent gegeven vormt de fax van de overlijdensakte van (M.A.), die alleszins als een begin van bewijs diende beschouwd te worden, in afwachting van het door verzoeker voorleggen van het origineel van het document.

Door geen rekening te houden met dit gegeven werden de algemene beginselen van behoorlijk bestuur geschonden.

Verzoeker wenst ter staving van de pertinentie van het gegeven van de dood van diens vriend alsnog het origineel van de overlijdensakte neer te leggen (stuk 2), dat hij slechts op 23.08.2010 in zijn bezit kon krijgen.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota dat het begrip “nieuwe gegevens” niet enkel betrekking heeft op de bewijsmiddelen op zich maar ook op de inhoud ervan. Na het citeren van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) besluit de verwerende partij dat verzoeker geen nieuwe gegevens bijbrengt. Zij herneemt de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat er geen tegenstrijdigheid is en haar geen beoordelingsfout kan verweten worden. De verwerende partij bespreekt op uitvoerige wijze de formele motiveringsplicht en wijst erop dat verzoeker de motieven kent aangezien hij ze bespreekt, zodat aan de formele motiveringsplicht werd voldaan. Zij geeft theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en wijst erop dat de bestreden beslissing met alle door verzoeker aangebrachte elementen rekening heeft gehouden. Voorts kan de verwerende partij geen rekening houden met elementen die zij niet kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen

omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (zie o.a. RvS 2 februari 2007, nr. 167 407; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411).

Verzoeker bespreekt in zijn verzoekschrift bovendien de motieven die de bestreden beslissing schragen, zodat hij niet kan voorhouden deze niet te kennen. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motivering inhoudelijk bekritiseert en derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Nazicht van de schending van de materiële motiveringsplicht vergt in casu nazicht van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 15 april 2005, nr. 143 021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 10 oktober 2006, nr. 163 610). De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht (namelijk een brief van zijn vriendin, een afdruk van een gescande foto van zijn zoon, een ingescande geboorteakte en ingescande werkbadge van zijn vriendin) kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze de verwerende partij nog niet eerder ter kennis werden gebracht, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143 020). Het loutere feit dat verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure, is op zich echter onvoldoende om aan te nemen dat het nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95 156). Daarenboven wijst de bestreden beslissing op het gegeven dat verzoeker het opsporingsbevel al had bijgebracht, dat de brief van de vriendin een gesolliciteerd karakter vertoont, dat de bewijswaarde van een fax gering is, dat de ingescande foto van verzoekers zoon niet relevant is en dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn identiteit niet betwist zodat de geboorteakte evenmin als nieuw gegeven in aanmerking komt. Tevens wordt opgemerkt dat de werkbadge van de vriendin van verzoeker evenmin relevantie toont voor verzoekers asielrelaas.

Met betrekking tot de bewijskracht van de fax en ingescande geboorteakte, die geen origineel identiteitsdocument is en de overige stukken, wijst de Raad verzoeker er vooreerst op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toelaat eventuele nieuwe gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van een fax niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerlei knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142 624; RvS 25 juni 2004, nr. 133 135). Evenmin toont verzoeker aan dat de overige motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. Hij weerlegt deze niet.

Voorts dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing antwoordt op elk stuk dat verzoeker bijbracht en verzoeker nalaat in zijn verzoekschrift uiteen te zetten waarom de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende zou zijn. De redenering van verzoeker dat er tegenstrijdige motieven in de bestreden beslissing vervat zijn kan niet gevolgd worden. De bestreden beslissing somt op waarom verzoeker meende dat hij nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens worden deze gegevens één voor één besproken en wordt er uiteengezet waarom deze gegevens geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet uitmaken. Voorts herhaalt verzoeker tijdens zijn verhoor ter gelegenheid van het indienen van zijn tweede asielaanvraag de al naar voor gebrachte elementen van zijn asielaanvraag en meldt hij vernomen te hebben dat hij een zoon heeft. Zijn vriend is gestorven, wat hij slechts staft met een fax die de verwerende partij niet weerhoudt omwille van de aard van het bewijsmiddel dat niet de authenticiteit aantoont. De bestreden beslissing verwijst ook naar de beslissingen in het verleden van de asielinstanties en naar het arrest nr. 43 941 van 27 mei 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ten overvloede merkt de Raad op dat voormeld arrest erop wijst dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt zich elders in Nigeria te vestigen en dat verzoeker op generlei wijze aantoont hoe de gegevens die hij bij zijn tweede asielaanvraag bijbrengt vermogen deze conclusie te weerleggen. Het gegeven dat verzoeker thans een originele overlijdensakte bijbrengt doet geen afbreuk aan het voorgaande. Met dit document, dat de verwerende partij niet ter kennis werd gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing kan de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing geen rekening houden, daar hij zich voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101 624.), wat in casu het geval is. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat het bestuur op een onzorgvuldige wijze is te werk gegaan of dat de bestreden beslissing steunt op een niet correcte feitenfinding.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN